

§ 16. 1. Deputaty i inne świadczenia w naturze, wydawane za okresy nie krótsze niż 1 miesiąc, wydaje się pracownikowi wykorzystującemu urlop w przyjętych terminach ich wydawania, przy czym okres urlopu traktowany jest na równi z okresem wykonywania pracy.

2. Za czas urlopu wypoczynkowego nie przysługują świadczenia w naturze, wydawane nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie za okresy krótsze niż 1 miesiąc, w szczególności wyżywienie i środki żywności.

3. Jeżeli w zamian za deputaty i inne świadczenia w naturze pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny, ekwiwalent ten wypłaca się za czas urlopu wypoczynkowego w przyjętych terminach wypłaty, przy czym okres urlopu traktowany jest na równi z okresem wykonywania pracy.

§ 17. Wynagrodzenie za czas urlopu wykorzystywanego po powrocie do kraju przez pracownika, który był skierowany do pracy za granicą, określają odrębne przepisy.

§ 18. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu wypłaca się w terminach wypłaty poszczególnych składników wynagrodzenia przyjętych w zakładzie pracy.

2. Na wniosek pracownika otrzymującego wynagrodzenie z dołu zakład pracy wypłaca mu przed rozpoczęciem urlopu wynagrodzenie należne za czas urlopu, z wyjątkiem wynagrodzenia wypłacanego za okresy dłuższe niż 1 miesiąc (§ 14).

3. Jeżeli najbliższa wypłata wypłacanego z góry wynagrodzenia miesięcznego określonego w stawkach miesięcznych w stałej wysokości przypada w okresie wykorzystywania urlopu wypoczynkowego, zakład pracy na wniosek pracownika wypłaca mu to wynagrodzenie przed rozpoczęciem urlopu wypoczynkowego.

§ 19. 1. Ekwiwalent pieniężny za urlop oblicza się tak jak wynagrodzenie za czas urlopu z następującymi zmianami:

- 1) ekwiwalent za jeden dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w stawkach miesięcznych w stałej wysokości oblicza się dzieląc to wynagrodzenie przez 25,5; ekwiwalent za urlop ustala się mnożąc wynagrodzenie za 1 dzień przez liczbę dni urlopu, za który wypłaca się ekwiwalent,
- 2) składniki wynagrodzenia wypłacane za okresy dłuższe niż 1 miesiąc (§ 14) uwzględnia się w ekwiwalencie pieniężnym na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc, w którym pracownik nabył prawo do ekwiwalentu; przepisy § 8 ust. 1 i 2, § 9—12 oraz § 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio, z tym że ilekroć w przepisach tych jest mowa o 3 miesiącach, należy przyjmować okres 12 miesięcy,

3) w zamian za deputaty i inne świadczenia w naturze, o których mowa w § 16 ust. 1, wypłaca się ekwiwalent pieniężny.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się zarówno przy ustalaniu ekwiwalentu za urlop za rok bieżący jak i za urlop należny za lata ubiegłe.

§ 20. W razie gdy system wynagradzania to uzasadnia, właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz po porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego może ustalić, że:

- 1) w wynagrodzeniu za czas urlopu uwzględnia się niektóre świadczenia pieniężne nie wymienione w § 6 ust. 2, zaliczane do innych funduszy niż osobowy fundusz plac,
- 2) do niektórych dni wolnych od pracy nie stosuje się przepisu § 11 ust. 1,
- 3) niektóre zmienne składniki wynagrodzenia, przyznawane za okresy dłuższe niż 1 miesiąc, za spełnienie ściśle określonych zadań ustalonych indywidualnie dla pracownika, wypłaca się za czas urlopu na podstawie średniego wynagrodzenia z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu,
- 4) niektóre świadczenia w naturze przysługujące nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie, wydawane za okres krótszy niż 1 miesiąc, w szczególności wyżywienie i środki żywności, przysługują za czas urlopu wypoczynkowego i na wniosek pracownika wypłaca się mu w zamian ekwiwalent pieniężny według kosztów własnych zakładu pracy,
- 5) niektórych składników wynagrodzenia oraz deputatów i innych świadczeń w naturze lub w ekwiwalencie pieniężnym nie uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu,
- 6) w ekwiwalencie pieniężnym za urlop nie uwzględnia się przysługujących za czas urlopu niektórych składników wynagrodzenia oraz wartości niektórych deputatów i innych świadczeń w naturze lub w ekwiwalencie pieniężnym.

§ 21. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 maja 1969 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o pracowniczych urloпах wypoczynkowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 100 i z 1971 r. Nr 16, poz. 157),
- 2) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 czerwca 1969 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego (Dz. U. Nr 22, poz. 158).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *W. Kawalec*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 21 października 1974 r.

w sprawie zatrudniania osób, które nie ukończyły 15 lat, oraz zwalniania młodocianych od odbywania przygotowania zawodowego i od obowiązku kształcenia się.

Na podstawie art. 191 § 5 pkt 2 i 3 oraz art. 200 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Ministrem Oświaty i Wychowania oraz z Cen-

tralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Zatrudnianie osób nie mających 15 lat, które ukończyły szkołę podstawową.

§ 1. 1. Osoba w wieku powyżej 14 lat, a przed ukończeniem 15 lat, która ukończyła szkołę podstawową, może być na wniosek ustawowego przedstawiciela zatrudniona w celu nauki zawodu.

2. Jeżeli osoba określona w ust. 1 jest inwalidą, może być zatrudniona w spółdzielczości inwalidzkiej w celu przyuczenia do wykonywania określonej pracy.

§ 2. Osoba, o której mowa w § 1, może być zatrudniona, jeżeli przedstawi zaświadczenie właściwego zakładu społecznej służby zdrowia, stwierdzające, że podjęcie pracy w celu nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy nie zagraża jej zdrowiu.

Rozdział 2

Zwolnienie od obowiązku przygotowania zawodowego.

§ 3. Młodociany w wieku powyżej 16 lat, nie posiadający kwalifikacji zawodowych i nie kontynuujący nauki w szkole ponadpodstawowej pomimo zastosowania środków wychowawczych, może być zatrudniony przez uspołeczniony zakład pracy przy pracach prostych i porządkowych, nie związanych z obsługą maszyn i agregatów, jeżeli ten rodzaj zatrudnienia jest zgodny z interesem społecznym i dobrem młodocianego.

§ 4. Zakłady pracy mogą zatrudniać młodocianych na stanowiskach pracy, o których mowa w § 3, na podstawie:

- 1) zaświadczenia właściwego zakładu społecznej służby zdrowia, że ten rodzaj pracy nie zagraża zdrowiu młodocianego, oraz
- 2) skierowania lub zgody właściwego dla siedziby zakładu pracy organu administracji państwowej stopnia powiatowego.

§ 5. Zakład pracy może zatrudniać młodocianych przy pracach, o których mowa w § 3, pod warunkiem wyznaczenia spośród załogi doświadczonego pracownika w celu sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, o pracach wzbronionych młodocianym oraz o szczególnej ochronie ich zdrowia.

Rozdział 3.

Zwolnienie młodocianych od obowiązku dokształcania się.

§ 6. 1. Młodociani, o których mowa w § 3, nie są obowiązani do dokształcania się zawodowego lub w zakresie średniej szkoły ogólnokształcącej, jeżeli są zatrudnieni przy pracach prostych lub porządkowych.

2. Jeżeli młodociany jest zatrudniony przy pracach wymienionych w ust. 1 i z własnej inicjatywy dokształca się w szkole zawodowej lub w średniej szkole ogólnokształcącej, zakład pracy obowiązany jest umożliwić mu brań udziału w zajęciach szkolnych według zasad określonych w art. 198 i w art. 202 § 3 i 4 Kodeksu pracy.

§ 7. 1. Młodociani zatrudnieni w celu przyuczenia do określonych prac oraz osoby, o których mowa w § 1 ust. 2, mogą być zwolnieni od obowiązku dokształcania się, jeżeli kontynuowanie przez nich nauki napotyka na istotne trudności z powodu:

- 1) braku możliwości dokształcania się w miejscu zamieszkania lub miejscu pracy młodocianego albo w innej pobliskiej miejscowości,
- 2) ograniczonych zdolności umysłowych młodocianego lub jego stanu zdrowia, stwierdzonych przez właściwy zakład społecznej służby zdrowia,
- 3) przeszkód wynikających ze szczególnej sytuacji osobistej młodocianego.

2. Zwolnień, o których mowa w ust. 1, udzielają właściwe ze względu na miejsce zamieszkania młodocianych organy administracji państwowej stopnia powiatowego. Zwolnienia wydawane są na wniosek ustawowych przedstawicieli młodocianych lub zatrudniających ich zakładów pracy.

§ 8. Zwolnienie od obowiązku dokształcania się nie może być udzielane młodocianym zatrudnionym w celu nauki zawodu oraz osobom, o których mowa w § 1 ust. 1,

Rozdział 4

Przepisy końcowe.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 października 1960 r. w sprawie zatrudniania młodocianych w charakterze gońców i sprzątaczek (Dz. U. Nr 47, poz. 290).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *W. Kawalec*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 października 1974 r.

w sprawie obowiązku posiadania dowodów zakupu niektórych materiałów przez rzemieślników opłacających podatek w formie ryczałtu.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rzemieślnicy opłacający podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu, z wyjątkiem karty po-

datkowej, jeżeli przy wykonywaniu działalności zarobkowej używają do produkcji lub świadczenia usług materiałów wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, są obowiązani posiadać oraz przechowywać dowody zakupu tych materiałów. Obowiązek posiadania i przechowywania dowodów zakupu nie dotyczy produktów lub półfabrykatów wykonanych z materiałów wy-